

BIBLE PRO DNEŠEK: JEŽÍŠ – DÁRCE ŽIVOTA

„On je obraz Boha neviditelného, prvorozený všeho stvoření, neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi - svět viditelný i neviditelný; jak nebeské trůny, tak i panstva, vlády a mocnosti - a všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. On předchází všechno, všechno v něm spočívá, on jest hlavou těla - totiž církve. On je počátek, prvorozený z mrtvých - takže je to on, jenž má prvenství ve všem. Plnost sama se rozhodla v něm přebývat, aby skrze něho a v něm bylo smířeno všechno, co jest, jak na zemi, tak v nebesích - protože smíření přinesla jeho oběť na kříži.“ (Ko 1,15-20)

Oldřich Svoboda, kazatel

Starověké město Kolosy leželo na významné obchodní křižovatce. Ta dávala městu velmi zajímavou pozici a dostávala je také do specifické situace. Díky tomu totiž do města stále přicházelo něco nového - a to nejen ze světa obchodu a kultury, ale také nové myšlenky z filozofie a náboženství. A tak je přirozené, že křesťanský sbor, který žil a působil v tomto městě, byl ovlivněný prostředím, ve kterém žil. Už po několika letech od doby, kdy byl založen sbor v Kolosech, začali někteří jeho členové přemýšlet nad tím, že ona klasická zvěst o Ježíši, o jeho smrti, o jeho vzkříšení, o křesťanském životě a boji s hříchem, že to je přece jenom něco už obyčejného, něco ne tak nového a atraktivního jako to, s čím se často setkávali, a na co byli ve svém městě zvyklí. Zdálo se, že všude kolem, ve světě filozofie i náboženství, lidé prožívali něco daleko akčnějšího, možná bychom řekli více spirituality. Lidi kolem nich přicházeli s novými myšlenkami, hovořili o silných duchovních prožitcích, o poznávání tajemství, dokonce o fantastické komunikaci s vyššími bytostmi a s anděly. A tak mnozí křesťané tehdy v Kolosách dospěli k závěru, že to, co jim kdysi kázal apoštol Pavel je teď už překonané, fádňí, a chtělo by to oživit ničím novým a silnějším.

A tak se jim apoštol Pavel rozhodnul napsat dopis, ve kterém je nechtěl napomínat, ale ukázat, že jejich snaha nějak oživit svůj duchovní život a najít něco, co by mu dalo znovu jakousi silnější jiskru, je dána tím, že se stále ještě nedocenili poklad, který už dávno mají - a tím pokladem je podle apoštola Pavla právě Pán Ježíš. A proto se jeho dopis se věnuje tomu, kým je vlastně Ježíš, co pro nás dělá, a proč je tím nejdůležitějším, koho jsme v životě mohli potkat.

Základní myšlenkou, na které celý dopis stojí, je velký chvalo zpěv (tzv. hymnus), který oslavuje Ježíše a ukazuje kým je. Jsou to ona slova, která jsou v první kapitole zapsána ve verších 15 až 20. Slova, která jsme mohli před malou chvílí slyšet. Tento hymnus má dvě paralelní části; mohli bychom je nazvat dvěma slokami. Každá z nich vyjadřuje to, čím je Ježíš natolik jedinečný. A tak v první části můžeme číst, že On je hlavou všeho stvoření. Ježíš tedy podle první části tohoto hymnu je naším stvořitelem, kterému vděčíme za život. Druhá část hymnu o něm mluví jako o našem zachránci, spasiteli, který přináší smíření nám hříšným lidem i celému vesmíru.

Jsou to dvě části, které k sobě neoddělitelně patří. Ježíš je zde představený jako stvořitel a zároveň jako náš zachránce. Jinými slovy bychom mohli říct, že Ježíš nám nejprve dal život jako stvořitel, ale když jsme díky hříchu přišly o právo na život, přichází znovu, aby nám ze své milosti opět dal život, který jsme ztratili. A potom vrcholem toho hymnu, ve dvacátém verši, je připomínka jeho obětí na kříži. Je tam řečeno, že "smíření přinesla jeho oběť na kříži". A právě na kříži se tyto dvě myšlenky, že Ježíš je stvořitelem a také naším zachráncem, spojují a de facto násobí. Ten, který na počátku dává svému stvoření život, se teď z lásky k tomu, co stvořil, vzdává svého života. A výsledkem je to, že oni opět mohou žít. A tak jeho smrt je vlastně začátkem nového stvoření.

A tady je vidět, že pro apoštola Pavla je Ježíš jedinečný právě v tom, že spojuje tyto dvě důležité role: stvořitele všeho života a zachránce lidského života. Když Pavel píše tento dopis, není pro něj víra ve stvořitele pouze nějakou frází, která patří do křesťanského vyznání. Snaží se ukázat, že to je něco, co prakticky a velmi konkrétně ovlivňuje život každého křesťana. Proto pak v těch dalších verších popisuje, že to zažili koloští křesťané, zažil to on sám, a vlastně to zažívá každý z nás. Hřích totiž v životě každého z nás zničil to krásné, co Ježíš jako stvořitel nám dal, abychom byli šťastní. Ale díky Kristu zachránci, obnoviteli a novému stvořiteli se znovu můžeme radovat ze života v jeho blízkosti. A právě takto se Pavel snažil odpovědět na hledání koloských křesťanů po něčem hlubokém a silném v jejich spiritualitě. Ukazuje, že Ježíš v těchto dvou rolích je tím největším pokladem, něčím, na co nenarazíte v žádné filozofii a v žádném jiném náboženství.